

taget alt frit, vil faa et Beløb af 820 Kr. udbetalt, saa tror jeg, at der vil melde sig et ikke ringe Antal. Men kunde man overfor de unge Mennesker yderligere tilføje et Løfte om, at derefter faar de i de følgende 12 Aar 300 Kr. aarligt for at staa til Raadighed, er det min Tro, at saa vil der melde sig et meget betydeligt Antal.

Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. P. Munch vil give mig Ret i, at hvis han mener med de Vilkaar, han byder sin Hær, om jeg maa bruge dette Udtryk, sit Mandskab, at kunne skaffe de 3 000, som skulde indkaldes hvert Aar, saa vilde der paa saadanne Vilkaar, som her bydes, melde sig betydeligt mere end 3 000, medens der kun er Brug for 800. Naar der da af alle Samfundsklasser melder sig et saadant Antal, alle fysisk egnede til at indtræde i Vagtkorpset, og man saa gennem en Lodtrækning udtager 800, saa vilde man paa denne Maade opnaa en Alsidighed med Hensyn til Mandskabet indenfor dette Vagtkorps, som ganske svarede til den, der findes indenfor den Hær, der er udgaaet af den almindelige Værnepligt. Jo mere, vi kan byde de paagældende, jo gunstigere Vilkaar vi kan love dem, desto større Udsigt er der til, at de vil melde sig i Tusindvis.

Der er faldet en Del Udtalelser om de frivillige Korps. Det ærede Medlem Hr. Brorsen talte om, hvilken Betydning f. Eks. det akademiske Skyttekorps havde for, at Studenterne fik en god fysisk Træning, som de nok kunde trænge til i deres ellers saa stillesiddende Liv. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem deri; jeg vil sige, at hvis dette Forslag tilsigtede at hindre, at Studenterne fik en fysisk Træning, vilde det være urigtigt og burde frafalles. Men jeg tror, at det ærede Medlem vil give mig Ret i, at selv om disse militært tildannede frivillige Korps ændrer Karakter, selv om Akademisk Skyttekorps ændrer Karakter og bliver en Idræts- og Sportsforening uden nogen militær Støbning, vil Studenterne ikke derved have tabt noget i Retning af fysisk Træning. Naar det ærede Medlem ikke har andet at anføre til Fordel for de frivillige Korps, tror jeg, han maa indrømme mig, at Forslaget ikke byder nogen Hindring i den Retning. Derimod maa vi være klar over, at skal Forslaget om Afrustning gennemføres og gennemføres paa en saadan Maade, at det ikke rummer nogen Fare i nogen Henseende, er det en Nødvendighed, en ubetinget Nødvendighed, at de frivillige, militært organiserede Korps ophæves; det er en bydende Nødvendighed, at dette sker,

hvis vi overhovedet skal kunne gennemføre Afrustningsforslaget, uden at der opstaar noget med farlige Tendenser.

Jeg har nu talt om de væsentligste af de Indvendinger, der er kommet mod Lovforslagene om Vagtkorpset og Statsmarinen, og jeg gentager, at af de Indvendinger, der er kommet, er der kun enkelte, som jeg vilde anse det for meget uheldigt at imødekomme, men i øvrigt er de ikke af anden Art, end at jeg føler mig forvisset om, at den Side af Sagen ikke kommer til at volde Besvær.

Men saa kommer vi til Lovforslaget om Afrustning, og der vil jeg begynde med at dvæle lidt ved det ærede Medlem Hr. Brorsens Udtalelser. Det ærede Medlem begyndte med en Udtalelse om, at vi ikke behøvede at staa her og tale om vor Afsky for Krigen: vi hadede alle Krigen, vi behøvede ikke at afmale Krigens Rædsler, for vi afskyede alle Krigen, og vi elskede alle Freden. Deri har det ærede Medlem Ret; hvis vi taler om de politiske Partier i hvert Fald, har det ærede Medlem Ret — skulde der være en enkelt, der ikke deler den Opfattelse, regner vi ikke med ham. Jeg indrømmer, at her i Tinget, de politiske Partier her taget under et, afskyr Krigen, elsker Freden. Men jeg siger videre: Hvis vi den første Maj 1914 havde prøvet at spørge de politiske Partier i Tyskland, i Frankrig, i England, hvor vi vilde være gaaet hen: Hvad mener I om Krigen? saa vilde de have sagt: Vi afskyr den, vi elsker Freden. Danmark indtager ingen Særstilling i saa Henseende. Naar Venstre og de Konservative afskyr Krigen og elsker Freden, saa er dette et Kendetegn for alle Partier, for alle Lande; de siger det i hvert Fald. Men naar der officielt kun skulde et Revolverskud til for at tænde Verden i Brand i 1914, forstaar vi, at det ikke er nok, at vi staa op her og fortæller os selv, at vi afskyr Krigen og elsker Freden, og det er ikke nok, at vi fortæller det udadtil, til andre Lande. Vi maa vise det i Gerning. At man erklærer sig for Fredsvenner er som sagt noget, der kendetegner alle Lande; i alle Lande er man Fredsvenner, og vel ikke mindre nu efter Verdenskrigen end tidligere; man hader og afskyr Krigen.

Men saa kommer Hoveduoverensstemmelsen. Det ærede Medlem Hr. Brorsen siger nemlig, at vi skal paatage os betydelige Byrder for at vise, at vi afskyr Krigen og elsker Freden, fordi vi ved at paatage os saadanne betydelige Byrder i nogen Grad afværger en eventuel Krigsfare, og